

den 1. Oktober, og med en hurtig Behandling af disse Lovforslag i de to høje Ting vilde dette ogsaa have været muligt. Men naar man, som sagt, i Dag skriver den 20. September, og jeg end ikke ved, hvornaar dette høje Ting vil slutte Behandlingen af disse Lovforslag, og heller ikke kan indestaa for, paa hvilken Dag Hans Majestæt Kongen vil kunne stadfæste dem, er det paa Forhaand givet, at den 1. Oktober kunde man ikke beregne som Dagen til Udbetaling. Det ærede Medlem foreslog den 15. Oktober og sagde som Begrundelse herfor, at han tror, at Administrationens Grene allerede havde taget Sagen op — saa vidt forstod jeg det ærede Medlem —, allerede havde forberedt denne Udbetaling. Jeg skal derom sige, at det forekommer mig lidt mærkeligt, hvis dette er sket. Egentlig kan dog Administrationen ikke paa Forhaand vide, hvorledes den høje Rigsdag vil stille sig til et af Regeringen fremsat Lovforslag. Det røber Tillid til Regeringens Myndighed til at sætte Lovforslag igennem og til Rigsdagens Beredvillighed til at modtage disse i den Form, som Regeringen fremsætter dem. Man maa dog paa Forhaand gaa ud fra, at Administrationen venter med at træffe sine Foranstaltninger, til Lovforslagene er vedtagne, og til Finansministeriet, som i dette Tilfælde er det handlende Ministerium, fordi Lovforslagene ligger under dette, meddeler til de forskellige Administrationsgrene, hvad der skal foretages. Hertil kommer jo, at der i mange af disse Tilfælde af Lønningstillæg, som her vil komme til at foreligge, kræves en Udregning af, hvad det gælder om, og vel kan man sige, at man kunde jo udbetale til dem, for hvem Udregningen var let, og lade det øvrige ligge, men i al Almindelighed vil det være naturligt, at der gives Administrationen rimelig Tid til at gøre dette færdigt, saaledes at man kan være færdig den 1. November til at udbetale alt. Jeg har ikke vovet at lægge større Byrder og større Ansvar paa Administrationen end at give den, saa vidt det lod sig beregne, en Maanedstid til at gøre Sagen i Stand. Derfor har jeg den Tro, at det i det store og hele vil blive færdigt, der vil være nogle Tjenestemænd, for hvilke Beregningen af Løntillæget end ikke kan være færdigt til den Tid.

Dette var de mere almindelige Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde. Det ærede Medlem mente dernæst, at det var urimeligt, at det ikke var foreslaaet, at de Embedsmænd, der var lønnede højere

end med 6 000 Kr., ikke var kommet med paa Dyrtidslovsforslaget, og det ærede Medlem mindede mig om — man har nogle Gange før mindet mig derom —, at jeg har sagt, at finansielt betød en saadan Forøgelse af Dyrtidstillæget ikke stort. Det staaer jeg ved. Naar man er oppe paa en Udgift paa mellem 90 og 100 Mill. Kr., saa vil — ja, hvad kunde det dreje sig om?, maaske 100 000 Kr., maaske 200 000 Kr., jeg tør ikke bestemt sige det — ikke betyde stort. Men for det første er jeg saa overtydet, som man overhovedet kan være det om noget, at det ikke lod sig sætte igennem her i Rigsdagen at faa Dyrtidstillæg bevilget til Embedsmænd med over 6 000 Kr., og det ærede Medlem, som heller ikke er ny i Rigsdagen og kender Partierne lige saa godt som jeg, ved dette akkuratlige saa godt som jeg, saa jeg forstaaer ikke, hvorfor det ærede Medlem vilde gøre den Bemærkning, han gjorde. Men for det andet vil jeg sige, at der er langt mindre Grund til at foreslaa dette i Aar, fordi disse højest lønnede Embedsmænd dog til en Lønning, som her til Lands i hvert Fald anses for betydelig, nu faar et 25 pCt.s Tillæg. Hvis det tidligere var rimeligt at give dem et Dyrtidstillæg, saa maa jeg dog sige, at nu faar de det og paa den Maade, som de har ønsket det. Jeg maa derfor ogsaa mene, at det ærede Medlems Bebrejdelser paa dette Punkt ikke har meget paa sig.

Det ærede Medlem spurgte mig, hvorledes den Undtagelse skulde forstaas, der skulde gøres overfor saadanne Tjenestemænd, der har faaet deres Lønning forbedret af Dyrtidshensyn siden 1915, om det dog ikke maatte forstaas saaledes, at hvis en saadan Lønforbedring ikke var naaet op til 25 pCt., skulde Staten udfylde Resten. Jeg tror ikke, at det Forhold nogen Sinde vil komme til at foreligge. Det, man her sigter til, er Arbejdere, som har faaet deres Lønninger bragt op i Højde med det, som Arbejdere af lignende Art i private Virksomheder har faaet, og det Forhold ligger efter min Mening ikke for, at en Arbejder har faaet noget Dyrtidstillæg, men ikke er naaet saa højt op i Statens Tjeneste som andre ligestillede Arbejdere. Jeg tror — jeg har allerede sagt det i Folketinget, men jeg skal gentage det her —, at hvis en Arbejder tilfældigvis har faaet noget Paalæg, en Bagatel, saa regner vi overhovedet ikke med det, saa faar han sit Løntillæg alligevel. Staten vil ikke være smaalig hverken paa dette eller andre Punkter, den vil ikke